

Domsmænd, jfr. § 1018 g, 1ste Stykke, og § 1018 i.

Som Tilfælde, foruden de ovenfor nævnte, hvor 2det Stykke, 2det Punktum vil kunne finde Anvendelse, kan eksempelvis nævnes Tyverisager, hvor der mod Tiltalte har været fremført en Del Bevismateriale, der dog ikke er skønnet vægtigt nok som Grundlag for en Domfældelse, og hvor Tiltalte flere Gange tidligere er dømt for Tyverier af ganske lignende Art som det ham nu paa-sigtede, eller Tilfælde f. Eks. af Bedragerisigtelser eller Alfonsersigtelser, hvor Tiltalte forsætlig har bevæget sig lige til Grænsen for det strafbare, uden at der dog er ført tilstrækkeligt Bevis for, at han har overskredet denne Grænse, medens det derimod staa fast, at han har handlet i høj Grad letsindigt eller umoralsk.

Mindretallet (Lett) har ikke kunnet tiltræde Flertallets Affattelse af § 1018 b, 2det Stykke. Der bestaar vistnok ikke nogen væsentlig Uoverensstemmelse mellem Flertallet og Mindretallet om, i hvilke konkrete Tilfælde Erstatning bør ydes; men Mindretallet kan ikke anse det for forsvarligt — i den Grad, som Flertalsforslaget gør det — at opgive at formulere de fornødne Regler i selve Loven og henskyde saa at sige alt til Domstolene. Det kan i denne Forbindelse bemærkes, at det for de Myndigheder, der skal beslutte Anholdelse og Fængsling, er af væsentlig Betydning, at Erstatningsreglerne er nogenlunde faste. Medens Mindretallet kan tiltræde Forslaget om, at den uheldige og i sig selv vage Regel om „begrundet Formodning“ ophæves og afløses af Bestemmelsen i Paragraffens sidste Punktum, foreslaas derimod de gældende Regler opretholdt, tildels i noget ændret Form, paa følgende Punkter:

1) Vedrørende den, der selv ved sit Forhold under Sagen har givet Anledning til Foranstaltningen. Naar det udviste Forhold *ikke* kan undskyldes ved Frygt, Forvirring eller Misforstaaelse, synes der ikke Anledning til at aabne Adgang til Erstatning.

2) Vedrørende den, der frifindes eller hvis Sag henlægges alene paa Grund af subjektive Straffrihedsgrunde. Selv om, som af Flertallet fremhævet, Erstatning er udelukket, naar der ved *Dom* træffes andre Foranstaltninger mod den paagældende end Straf, er en særlig Regel om disse Personer dog paakrævet. Dels gives der Tilfælde, hvor den mangelfulde Sjelstilstand viser sig at være saa udpræget, at Sag overhovedet ikke rejses, men Sagen ordnes administrativt (f. Eks. ved at en sindssyg Drabsmand anbringes paa et Sindssygehospital), dels forekommer det (f. Eks. hvor det drejer sig om Tyverier begaaede af en Sindssyg), at man for Tiden ikke anser Sikkerhedsforanstaltninger nødvendige, medens den stedfundne Anholdelse eller Fængsling dog maa siges at have været baade rimelig og paakrævet. I saadanne Tilfælde bør Adgang til Erstatning ikke staa aaben, og Mangelen af en særlig Regel vil i bedste Fald medføre en Del overflødige Sager. Omvendt vil det vistnok ikke være muligt at paapege Tilfælde, hvor den af Mindretallet foreslaaede Regel vil føre til ubillige Resultater.

3) Vedrørende tidligere straffede Personer. Medens det med Hensyn til ikke tidligere straffede Personer, der frifindes eller løslades af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis, er naturligt altid at aabne Adgang til Erstatning (og kun at nægte denne, naar særlige Omstændigheder taler derfor), stiller Forholdet sig formentlig anderledes med Hensyn til den, der tidligere er dømt for en Forbrydelse. I sidstnævnte Tilfælde vilde det efter Mindretallets Mening virke stødende, om den paagældende efter en „Frisag“, hvorunder han med Føje var stærkt mistænkt, ovenikøbet skulde kunne faa Erstatning, og Mangelen af en positiv Lovregel vil formentlig i nogen Grad lamme Politiets Aktionsevne overfor gamle Forbrydere. Der synes ejheller noget urimeligt i, at Samfundet overfor den, som det selv har berøvet de borgerlige Rettigheder, stiller sig noget mindre kulant end overfor uplettede Medborgere. De ubillige Resultater, som den gældende Regel — der helt nægter disse